

Şimdi Orada Kim Oynuyor?

Bazı anlar vardır, içinden hiç çıkamazsın. Zaman akar, sen tıkanıp kalırsın. Sıkışıp kalmışsındır bir asansörün içinde âdeta. Hem de öyle sıkışmışsındır ki ne tuşlar çalışır ne de kapı açılır, yardımına koşacak bir ruh bile yoktur. Ben ise bir asansörde değil de zamanda takılı kalmıştım: çocukluğumda. Eskiden beri bir çocuğun içinde saklı kaldığıma inanırım. Saçları dağınık, avuçlarında toprak, gözlerinde dünya kadar merak taşıyan bir çocuk. İşte o çocuk benim en saf ve temiz hâlimdi. Şimdiyse hayatın içinde bir yerlerde kaybolmuş, adını unutmuş bir yetişkin olmaya mecbur edilmiş, buna zorlanmış gibiyim. Geceleri uykudan mahrum kaldığım zamanlarda, gözlerimi tavana dikip saatlerce beklerim. Sanki duvarlar bana dost oluverecek de bütün sıkıntımı beraberinde götürecekler. Bazen de içimde bir yerlerde hâlâ koşturup duran o çocuğun ayak seslerini duymaya çalışırım. Terk edemediğim zamanın, anılarımla birlikte zihnimde canlanmasını yeğlerim. Bu anlarda en saf ve temiz hâlim bazen gelir yanıma oturur, sessizce bana bakar. Sormak isterim ona: "Mutlu musun hâlâ?" Ama soramam. Çünkü cevabını çoktan biliyorum. Bildiğim cevabı alacak olma korkusu mühürler dudaklarımı, dilimi yakar.

Çocukken zaman diye bir şey yoktu. Sadece günün farklı ışıkları vardı: sabahın ilk aydınlığı, öğlenin kavurucu sıcağı, akşamın serinliği... Hepsini avuçlarıma alıp yeni alınmış birer oyuncakmışçasına oynayabilirmişim gibi gelirdi. Günler, sonsuz bir oyun gibi uzayıp giderdi. Bütün bu düşüncelerin aklımda ipince bir örümcek ağına bağlı beklediğini düşleyince oyunlarıma kucak açan evime, mahalleme özlem duyduğumu fark ediyorum. Çocukluğuma ev sahibi olan mahallemde sokaklar hep toz içindeydi. O tozun kokusu hâlâ burnumun ucunda tüter, gözlerime birer damla yaş kondurur. Tıpkı annemin çamaşır ipine astığı bembeyaz çarşafların rüzgârda salınışını özlediğim gibi. Her şey ne kadar basitti o zamanlar. Güneşin altında yürümek, kırık bir salıncağa binmek, çikolatalı dondurmayı dilinin ucunda eritmek... Bunlar dünyadaki en büyük mutluluklardı. Şimdiyse o günlere bakarken içimde ince bir sızı hissediyorum. O çocuk hâlâ orada duruyor; bahçenin en güneşli köşesinde, sokağın en tozlu kaldırımında... Ama ben ona ulaşamıyorum. Ellerimi uzatsam dokunurum sanıyorum ama hayır, yıllar var aramızda.

Saatler bugünü gösterdiğinde yetişkin olmaya çalışmak, kaygan bir zeminde yürümeye çalışmak gibi. Her şeyin anlamı değişti. Kendimi beton binaların arasında kaybolmuş bir gölge gibi hissediyorum. İçimde hep bir özlem var ama neye olduğunu tam olarak tarif edemiyorum. Belki bir renge, belki bir kokuya, belki de hiç değişmeyen bir zamana... O eski ben, neşeyle dünyaya bakan o küçük çocuk, bir köşeye çekildi ve sessizce bekliyor. Ama ben yetişkinliğin içinde kaybolmuş bir yabancı gibiyim. Sorumluluklar, sorumluluklar, sorumluluklar... Çocukken adını bile bilmediğim şeyler artık her gün yüzüme çarpıyor, beni tatlı uykumdan uyandırıyor. Kimi zaman aynaya bakıyorum, gözlerimdeki ışığın söndüğünü hissediyorum ve o zaman kendime en samimi soruyu soruyorum: Ben, gerçekten ben miyim?

Belki de gemiŖe duyulan zlem, aslında kaybolan benliğimize duyulan bir özlemdir. Zaman; içimizdeki çocukları usulca susturuyor, onları bir kŖeye hapsediyor. Oysa bazen, tıpkı iėdem Sezer'in *ivit Mavisi* Ŗiirinin dizelerinde olduğu gibi, bizi hapsolduğumuz zamandan ıkarıverecek bir sözcüğe mahkmuzdur: "Buzdağının içindeyim, hangi sözcük açar kapıyı?" (Sezer, 2023). Sahi, hangi sözcük? ocukluėumun tozlu sokaklarına, o yağmur sonrası toprak kokusuna, dizlerimdeki yara izlerine geri dönmek için hangi kelimeyi fısıldamalıyım?

Nerede kayboldum? Hangi ara böyle uzaklaŖtım kendimden? Hayatın ağırlığı mıdır beni bunca zamandır yere ivileyen? Hafızamın derinlerine kazınmıŖ bir Ŗarkı gibi içimde yankılanan bu soruların cevaplarının bende olmadığını bilirim. Ama yine bilirim ki ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne kadar yaŖlanırsam yaŖlanayım, içimdeki ocuk hep orada olacak. Belki bir gün tekrar sokağa çıkıp yağmurun altında koŖarım. Belki de çivit mavisi bir gökyüzünün altında çocukluğumun sesini duyarım. İŖte o zaman içimde saklı kalmıŖ ben, tekrar nefes alır.

Kaynakça

Sezer, iėdem. *Aramızdan Hayat Geçti*. Everest Yayınları. 2023